

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA AGACHE ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 35032/09)

Hotărâre

Strasbourg

4 octombrie 2011

Definitivă

04/01/2012

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Agache împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Ján Šikuta, Luis López Guerra, Nona Tsotsoria, Mihai Poalelungi, *judcători*, și Marialena Tsirli, *grefier adjunct de secție*,

După ce a deliberat în camera de consiliu, la 13 septembrie 2011,
Pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

Procedura

1. La originea cauzei se află cererea nr. 35032/09 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, Aurel Dionisie Agache („reclamantul”), a sesizat Curtea la 3 decembrie 2007, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, Răzvan-Horațiu Radu.

3. La 14 octombrie 2009, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu art. 29 § 3 din convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

În fapt

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în 1970 și locuiește în Codlea.

5. În data de 22 decembrie 1998, tatăl reclamantului a fost ucis. Prin hotărârea din 15 februarie 1999, Tribunalul București a condamnat pentru omor cinci persoane, și anume F.O.D.K., P.O., H.D., R.A. și K.I., toate având dublă cetățenie ungară/română, și a dispus plata în solidar a unor despăgubiri de 50 000 000 lei românești (ROL) către reclamant și alte părți civile. Hotărârea a devenit definitivă la 26 martie 2001, printr-o hotărâre a Curții Supreme.

6. La 26 iulie 2001, reclamantul a inițiat procedura de executare silită prin intermediul unui executor judecătoresc local.

7. În 2002, în cursul procedurii de executare silită, autoritățile au constatat că trei dintre debitori (P.O., F.O.D.K. și K.I.) părăsiseră România și își stabiliseră reședința în Ungaria.

8. La 28 martie 2002, Direcția Relații Internaționale din cadrul Ministerului Justiției din România i-a recomandat reclamantului să depună la prima instanță care se pronunțase în cauză, în temeiul art. 46 lit. b) din Tratatul încheiat în 1958 între Republica Populară Română și Republica Populară Ungară privind asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale (denumit în continuare „tratatul”), o cerere de asistență juridică internațională, transmisă prin intermediul Ministerului Justiției, care urma să îi furnizeze, de asemenea, o traducere a cererii și a documentelor însoțitoare.

9. La 2 decembrie 2002, reclamantul a formulat o cerere de *exequatur* și, în temeiul art. 46 lit. b) din tratat, a depus-o la Tribunalul București. Acesta a solicitat, de asemenea, o actualizare a sumei reprezentând despăgubirile și echivalentul în euro al acesteia.

10. La 16 iunie 2003, Tribunalul București a furnizat actualizarea solicitată. În consecință, reclamantul a depus o altă cerere de *exequatur*.

11. La 17 noiembrie 2003, Tribunalul București a emis cererea de *exequatur* referitoare la hotărârea definitivă din 2001 în privința P.O., F.O.D.K. și K.I. și a trimis-o la Ministerul Justiției. Totuși, având în vedere că la cerere nu au fost anexate traducerile autorizate ale tuturor documentelor însoțitoare, în conformitate cu art. 48 din tratat, Ministerul Justiției l-a trimis înapoi Tribunalului București, solicitându-i să furnizeze traducerile pe cheltuiala reclamantului.

12. La 12 februarie 2004, Tribunalul București a trimis Ministerului Justiției traducerile autorizate în limba maghiară a documentelor solicitate.

13. La 5 martie 2004, Ministerul Justiției a trimis omologului său ungar cererea de *exequatur* referitoare la hotărârea judecătorească definitivă din 2001.

14. În replică la cererile reclamantului de informare cu privire la stadiul procedurii, Ministerul Justiției l-a informat, în aprilie 2005, că nu a primit niciun răspuns oficial din partea autorităților ungare, dar că va încerca să țină legătura cu acestea și îl va informa în consecință.

15. În 2006 și 2007, reclamantul a reînnoit cererea sa de informare cu privire la stadiul procedurii.

16. La 14 februarie 2007, Ministerul Justiției a informat reclamantul că a solicitat informații de la omologul său ungar.

17. La 12 aprilie 2007, Ministerul Justiției din Ungaria a informat Ministerul Justiției din România că în baza sa de date nu fusese înregistrată nicio cerere de *exequatur* referitoare la o hotărâre judecătorească pronunțată de o instanță română.

18. În urma unei noi cereri din partea reclamantului cu privire la stadiul procedurii, Ministerul Justiției a comunicat reclamantului această informație prin scrisoarea din 1 iunie 2007.

19. La 27 iunie 2007, Ministerul Justiției a informat reclamantul că ar trebui să depună o nouă cerere.

20. La 24 iulie 2007, reclamantul a solicitat din nou o hotărâre de *exequatur* pentru hotărârea din 2001 a Tribunalului București.

21. La 11 septembrie 2007, Tribunalul București a emis o nouă cerere de *exequatur* în temeiul Convenției de la Haga din 28 mai 1970 privind valoarea internațională a hotărârilor represive, ratificată de România în 2000, și a trimis-o Ministerului Justiției.

22. La 16 octombrie 2007, Ministerul Justiției a informat Tribunalul București că Ungaria nu a ratificat convenția respectivă.

23. Reclamantul și-a reînnoit cererea de informare adresată Ministerului Justiției din România.

24. La 7 noiembrie 2007, Tribunalul București a emis cererea de *exequatur* și a trimis-o Ministerului Justiției din România, care, la 19 noiembrie 2007, a trimis-o înapoi Tribunalului București, fiind incompletă. Ministerul Justiției din România a transmis autorităților ungare dosarul completat la 10 decembrie 2007.

25. În perioada februarie-mai 2008, reclamantul a depus la Ministerul Justiției din România repetate cereri de informare cu privire la stadiul procedurii.

26. La 12 iunie 2008, autoritățile ungare au informat partea română că primiseră cererea și documentele însoțitoare; cu toate acestea, documentele nu menționau adresele debitorilor din Ungaria și din acest motiv nu puteau stabili ce autoritate avea competența de a analiza cererea.

27. Ministerul Justiției din România a furnizat această informație la 16 iunie 2008 și, respectiv, la 4 iulie 2008.

28. La 6 august 2008, reclamantul a solicitat Tribunalului București să anexeze hotărârea din 16 iunie 2003 (în care se menționa valoarea actualizată a datoriei) la dosarul procedurii de *exequatur*.

29. La 9 septembrie 2008, Tribunalul București a solicitat reclamantului să includă cheltuielile sale suplimentare în valoarea debitului.

30. La 29 septembrie 2008, Ministerul Justiției din Ungaria a confirmat că cererea de executare silită împotriva F.O.D.K. fusese transmisă instanței competente. Totuși, acestea nu au putut examina cererea de executare silită împotriva K.J., deoarece dosarul era incomplet.

31. La 29 octombrie 2008, Ministerul Justiției din România a comunicat părții ungare hotărârea judecătorească din 16 iunie 2003 cu privire la valoarea actualizată a despăgubirilor, precum și nota privind cheltuielile suplimentare.

32. La 14 iulie 2009, partea ungară a informat ministerul că hotărârea instanței române din 2001 fusese declarată executorie împotriva F.O.D.K. și că fusese desemnat un executor judecătoresc.

33. La 31 iulie 2009, Ministrul Justiției din România a fost informat de omologul său că, în privința debitorului P.O., instanța care examina cererea solicita informații suplimentare de la Tribunalul București. Aceste informații au fost transmise de Ministerul Justiției din România la 27 ianuarie 2010. Totuși, între timp, la 28 septembrie 2009, debitorul P.O. a decedat.

34. La 26 noiembrie 2009, Ministerul Justiției din Ungaria a informat partea română că, în privința J.K., prima instanță a declarat hotărârea executorie la 4 iunie 2009. Curtea de apel a anulat încuviințarea executării până la depunerea de către prima instanță română a unui certificat impus de art. 54 din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Se pare că, între timp, documentul în cauză fusese transmis de reclamant la 13 noiembrie 2009.

II. Dreptul intern și dreptul internațional relevant

35. Prevederile legislației relevante se citesc după cum urmează:

A. Tratatul dintre Republica Populară Română și Republica Populară Ungară privind asistența juridică în cauzele civile, familiale și penale, ratificat prin Decretul nr. 505/1958, publicat în Buletinul Oficial din 17 ianuarie 1959:

Partea I Dispoziții generale

Art. 3. Modul de legătură

„1. În realizarea asistenței juridice, instituțiile judiciare ale celor două Părți Contractante comunică între ele prin intermediul organelor lor centrale, în măsura în care în prezentul Tratat nu s-a stabilit în alt fel.

2. Alte instituții ale celor două Părți Contractante care au în competență probleme de drept civil sau familial comunică între ele sau cu instituțiile judiciare prin intermediul Ministerului Justiției, în măsura în care în prezentul Tratat nu s-a stabilit în alt fel.”

Art. 4. Obiectul asistenței juridice

„Părțile Contractante își acordă reciproc asistență juridică prin îndeplinirea unor activități procesuale cum ar fi: întocmirea, expedierea și înmânarea actelor, expedierea sau predarea probelor materiale, efectuarea expertizelor și a cercetărilor locale, interogarea părților, învinuiților, audierea martorilor, experților și altor persoane, efectuarea perchezițiilor și sechestrelor.”

Art. 6. Cuprinsul cererii de acordare a asistenței juridice

„Cererea de acordare a asistenței juridice trebuie să conțină următoarele date:

- a) denumirea instituției de la care emană cererea;
- b) denumirea instituției căreia i se adresează cererea;
- c) indicarea cauzei în care se solicită asistența juridică;
- d) numele și prenumele, domiciliul sau reședința, cetățenia și ocupația părților, învinuiților, inculpaților sau condamnaților, iar în cauze penale, în măsura în care este posibil, locul și data nașterii învinuiților sau inculpaților, precum și numele părinților acestora;
- e) numele, prenumele și adresa reprezentanților acestora;
- f) datele necesare cu privire la obiectul cererii, iar în cauzele penale și descrierea faptelor.”

Secțiunea V Recunoașterea și executarea silită a hotărârilor

Art. 46

„Ambele Părți Contractante recunosc și vor încuviința să se execute silit, pe teritoriul lor: [...]

b) hotărârile judecătorești definitive date pe teritoriul celeilalte Părți Contractante după intrarea în vigoare a prezentului Tratat, în cauzele penale, privind obligația de despăgubire a victimei pentru daunele cauzate.”

Art. 47

„1. Încuviințarea executării silite este de competența instanțelor Părții Contractante pe teritoriul căreia urmează să se facă executarea silită.

2. Cererea de încuviințare a executării silite se depune la tribunalul care s-a pronunțat în primă instanță în cauza respectivă. Această cerere va fi transmisă instanței competente să încuviințeze executarea silită. Cererea va putea fi depusă și direct la această din urmă instanță.

3. Cererea va fi însoțită de o traducere certificată, făcută în limba Părții Contractante solicitate.

4. Condițiile cererii de executare silită sunt determinate de legea Părții Contractante pe teritoriul căreia urmează să se facă executarea.”

Art. 48

„1. La cererea de încuviințare a executării silite se va anexa:

- a) textul complet al hotărârii, precum și o adeverință că hotărârea a rămas definitivă și executorie dacă aceasta nu rezultă din hotărâre;
- b) actele originale sau copii certificate ale actelor, din care să rezulte că persoanei obligate prin hotărâre care nu a luat parte la proces (procedură) i s-a înmănat, cel puțin o dată, la timp și în forma cuvenită, citația;

c) traducerile certificate ale actelor indicate la punctele «a» și «b».”

Art. 49

„1. Procedura încuviințării executării silită și executarea silită se efectuează potrivit legii Părții Contractante pe teritoriul căreia are loc executarea silită.”

B. Legea nr. 189/2003 privind asistența judiciară internațională în materie civilă și comercială

Cap. 1 Dispoziții generale

Art. 2

„[...] (2) Dispozițiile prezentei legi nu aduc atingere prevederilor convențiilor bilaterale sau multilaterale la care România este sau va deveni parte, completând situațiile nereglementate de acestea.”

Cap. 2 Comunicarea de acte judiciare și extrajudiciare în și din străinătate

Secțiunea a 2-a Comunicarea de acte în străinătate

Art. 5. Rolul Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești

„(1) Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești este autoritatea centrală prin intermediul căreia autoritățile judiciare române efectuează comunicarea de acte în străinătate.

(2) La primirea actelor de la autoritatea judiciară română, după controlul de regularitate internațională, Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești le va putea trimite, după caz, în funcție de existența și prevederile unei convenții internaționale:

- a) prin poștă, direct destinatarului actului;
- b) autorității centrale competente din statul solicitat; sau
- c) misiunii diplomatice sau consulare a României din statul solicitat, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe.”

Art. 6. Conținutul și forma cererii

„[...] (3) La cerere se va anexa și formularul de dovadă a comunicării, care va cuprinde următoarele mențiuni:

- a) denumirea autorității judiciare solicitante;
- b) actele transmise în vederea comunicării;
- c) numele și domiciliul destinatarului;
- d) denumirea autorității judiciare solicitante;
- e) numele și calitatea persoanei care a primit actele (destinatar, soț, rudă - pentru persoanele fizice, sau funcția - pentru persoanele juridice);
- f) semnătura destinatarului (cu aplicarea ștampilei, pentru persoanele juridice);
- g) data comunicării actelor;
- h) motivele necomunicării (refuzul destinatarului, adresa schimbată etc.);
- i) semnătura agentului de procedură și ștampila autorității judiciare solicitate.”

Art. 7. Traducerea cererii și a documentelor-anexă

„Dacă prin convenții internaționale nu se prevede altfel, cererea și documentele-anexă vor fi traduse în limba statului solicitat, astfel:

- a) cererea de asistență judiciară internațională - prin grija Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești;
- b) documentele-anexă - prin grija autorităților judiciare române și pe cheltuiala părților interesate, în afară de cazurile în care părțile sunt scutite de plata cheltuielilor judiciare;” [...]

Art. 8 (1) Dovada comunicării de acte în străinătate se face astfel:

„a) la comunicarea prin poștă, direct destinatarului actului – cu dovada de primire [a scrisorii recomandate ce conține citația și documentele-anexă];

b) la comunicarea prin intermediul autorității centrale competente a statului solicitat ori al misiunii diplomatice sau consulare a României din statul solicitat – cu formularul prevăzut la art. 6 alin. (3).”

C. Legea nr. 191 din 19 iunie 2007 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la Uniunea Europeană

„Art. 2 (1) În cazul hotărârilor judecătorești pronunțate în România și pentru care se solicită recunoașterea sau încuviințarea executării într-un alt stat membru al Uniunii Europene, competența de a emite, potrivit art. 54 din Regulamentul nr. 44/2001, certificatul prevăzut în anexa V din același regulament aparține primei instanțe.”

În drept

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 din convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1

36. Reclamantul s-a plâns că lipsa de diligență din partea autorităților competente din România în ceea ce privește asistarea acestuia în procedura de executare a unei hotărâri pronunțate în favoarea sa a încălcat drepturile acestuia garantate la art. 6 din convenție, precum și dreptul său de proprietate, astfel cum este prevăzut la art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție. În măsura în care sunt relevante, aceste dispoziții se citesc după cum urmează:

Art. 6 § 1

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

Art. 1 din Protocolul nr. 1

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Admisibilitate

37. Guvernul român a considerat că cererea este incompatibilă *ratione personae*, având în vedere că încălcările pretinse nu erau imputabile autorităților române, deoarece răspunderea pentru executarea hotărârii judecătorești revenea autorităților ungare.

38. Conform Guvernului, ministerul român își îndeplinise toate obligațiile rezultate din acordul bilateral prin transmiterea cererii de *exequatur* autorităților ungare. Acesta a susținut, de asemenea, că reclamantul nu era obligat să depună cererea prin intermediul autorităților române, această posibilitate fiind opțională. Guvernul a făcut referire la decizia de admisibilitate din 9 iunie 2005 din cauza *Dumitrașcu împotriva României și Turciei*, în care Curtea a respins o plângere similară ca fiind incompatibilă *ratione personae*, deoarece reclamantul nu depusese cererea direct la autoritățile turce, în conformitate cu legea aplicabilă.

39. Reclamantul a contestat existența vreunei asemănări cu cauza *Dumitrașcu împotriva României și Turciei*; în cauza respectivă, la solicitarea autorităților turce, reclamantul ar fi trebuit să depună cererea de *exequatur* direct la instanța competentă din Turcia, în vreme ce, în cazul său, Ministerul Justiției din România îi sugerase să contacteze instanța competentă din România pentru a depune o cerere de *exequatur* și nu luase în considerare alternativa depunerii unei cereri directe la instanța ungară competentă, lucru care,

conform reclamantului, nu era, în orice caz, fezabil, având în vedere că adresele debitorilor erau necunoscute.

40. Curtea observă că, în conformitate cu prevederile art. 3 și art. 4 din acordul bilateral, Ministerul Justiției din România este o autoritate intermediară, cu rolul de a facilita procesul de executare [a se vedea supra, pct. 35 a)]. Guvernul român nu poate pretinde în mod rezonabil că autoritățile ungare erau singurele responsabile pentru executarea hotărârii judecătorești interne și că rolul Ministerului Justiției din România era pur și simplu de a transmite cererea de *exequatur* autorităților omoloage. De asemenea, Curtea observă că art. 47 din tratat prevede posibilitatea depunerii unei cereri de *exequatur* direct la instanța competentă. Totuși, în prezenta cauză, Curtea remarcă faptul că adresele debitorilor, în funcție de care se stabilește instanța competentă, erau necunoscute; abia în 2008, autoritățile române au confirmat adresele (a se vedea supra, pct. 27). În plus, Curtea observă că Ministerul Justiției din România a informat reclamantul că procedura trebuia urmată prin intermediul Ministerului Justiției în calitate de autoritate intermediară (a se vedea supra, pct. 8).

41. Prin urmare, în lumina elementelor menționate anterior, Curtea concluzionează că cererea nu este incompatibilă *ratione personae* și că obiecția Guvernului trebuie respinsă.

42. Curtea remarcă, de asemenea, că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 din convenție. De asemenea, observă că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Cu privire la capătul de cerere în temeiul art. 6 § 1

43. Guvernul a susținut că autoritățile și-au îndeplinit obligațiile care rezultau din tratatul bilateral, prin transmiterea cererii de *exequatur* autorităților ungare. Acesta a argumentat că prevederile tratatului nu impuneau nicio altă obligație autorităților române și că nu exista nicio obligație, în temeiul tratatului, de a monitoriza rezultatul cererii reclamantului. Faptul că cererea de *exequatur* a reclamantului nu a fost înregistrată în baza de date a autorităților ungare nu era imputabil autorităților române. Toate documentele Ministerului Justiției au fost transmise prin Poștă și instituția centrală care a primit documentele nu avea obligația să confirme acest lucru. În ceea ce privește conținutul cererii de *exequatur* transmise autorităților ungare, Guvernul a remarcat faptul că numărul mare de cereri ale reclamantului referitoare la documentele anexate și adresele debitorilor nu erau imputabile autorităților române, singura răspundere a Ministerului Justiției fiind transmiterea documentelor, deși existase o corespondență extinsă între acesta și omologul său ungar cu privire la stadiul procedurii. De asemenea, Guvernul consideră că Legea nr. 189/2003 privind asistența judiciară internațională în materie civilă și comercială nu este aplicabilă în prezenta cauză, deoarece nu se referea în mod specific la procedura de *exequatur*; din acest motiv, dispoziția care prevedea confirmarea transmiterii documentelor nu se aplică procedurii de *exequatur*.

44. Reclamantul a contestat aceste argumente. Acesta a susținut că autoritățile române nu își îndepliniseră obligația, în temeiul tratatului bilateral și al Legii nr. 189/2003, de a-l asista în executarea unei hotărâri judecătorești interne. Acesta consideră că autoritățile române nu îl informaseră foarte clar cu privire la procedura pe care trebuia să o urmeze pentru a obține executarea hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea sa și nu acționaseră cu diligență și rapiditate pentru a asigura un schimb de informații și o corespondență eficientă între instituția intermediară și acestea.

45. Curtea reamintește că executarea unei hotărâri pronunțate de orice instanță trebuie considerată ca parte integrantă din „proces” în scopul art. 6 din convenție (*Hornsby împotriva Greciei*, 19 martie 1997, pct. 40, *Culegere de hotărâri și decizii* 1997-II). Totuși, dreptul de „acces la instanță” nu impune statului obligația de a executa fiecare hotărâre cu caracter civil

fără a ține seama de circumstanțele particulare ale cauzei (*Sanglier împotriva Franței*, nr. 50342/99, pct. 39, 27 mai 2003).

46. Statul are obligația pozitivă de a organiza un sistem pentru executarea hotărârilor, care să fie eficient atât în drept, cât și în practică, și asigură executarea acestora fără întârziere nejustificată (*Fuklev împotriva Ucrainei*, nr. 71186/01, pct. 84, 7 iunie 2005). Atunci când autoritățile sunt obligate să acționeze pentru executarea unei hotărâri și nu fac acest lucru, inacțiunea lor poate angaja răspunderea statului prevăzută la art. 6 § 1 din convenție (*Scollo împotriva Italiei*, 28 septembrie 1995, pct. 44, Seria A nr. 315-C). Fiecare stat are obligația de a se dota cu instrumente juridice adecvate și suficiente pentru a asigura îndeplinirea obligațiilor pozitive impuse unui stat (*Ruianu împotriva României*, nr. 34647/97, pct. 66, 17 iunie 2003). Sarcina Curții este de a examina dacă măsurile aplicate de autoritățile române în prezenta cauză sunt adecvate și suficiente. În cauze precum aceasta, care necesită acțiuni ale unui debitor persoană particulară, statul, în calitate de deținător al autorității publice, trebuie să acționeze cu diligență pentru a asista un creditor la executarea unei hotărâri (*Fociac împotriva României*, nr. 2577/02, pct. 70, 3 februarie 2005).

47. Curtea remarcă faptul că, în prezenta cauză, reclamantul a obținut o hotărâre judecătorească definitivă la 26 martie 2001, prin care se dispune unor persoane particulare să îi plătească acestuia despăgubiri pentru uciderea tatălui său. La 26 iulie 2001, reclamantul a inițiat procedura de executare silită în fața autorităților române. Cu toate acestea, autoritățile române au completat dosarul depus la autoritățile ungare în cadrul procedurii de *exequatur* abia în cursul anului 2009 (a se vedea supra, pct. 32-34).

48. Curtea observă, de asemenea, că procedura de executare silită împotriva a trei dintre debitori este încă pendinte în fața autorităților ungare. Având în vedere faptul că, în conformitate cu prevederile art. 49 din tratatul bilateral [a se vedea pct. 35 a)], legea statului debitorului este cea aplicabilă procedurii de executare, Curtea doar va examina dacă autoritățile române au acționat cu diligență pentru a asista reclamantul în executarea hotărârii din 2001 în ceea ce privește obligațiile prevăzute de tratatul menționat și de legislația relevantă în vigoare.

49. Curtea observă întârzieri repetate în transmiterea corespondenței care sunt imputabile autorităților române și care au avut drept rezultat faptul că procedura a durat cel puțin șapte ani și jumătate. Guvernul român s-a interesat de soarta cererii de *exequatur* abia după repetate solicitări din partea reclamantului și a fost astfel informat că cererea nu ajunsese niciodată la autoritățile ungare (a se vedea supra, pct. 14-17).

50. În continuare, Curtea remarcă faptul că, fără a aduce atingere dispozițiilor detaliate ale tratatului și ale Legii nr. 189/2003 în ceea ce privește procedura, forma și conținutul unei astfel de cereri (a se vedea dreptul intern și dreptul internațional relevant, supra, pct. 35), au existat repetate deficiențe care au condus la întârzieri în transmiterea documentelor între autoritățile naționale și autoritățile ungare (a se vedea supra, pct. 11, 21, 22, 24, 26, 28, 30, 33 și 34).

51. Curtea a examinat cauze care ridică probleme similare cu cele în speță și a constatat încălcări ale art. 6 § 1 din convenție (a se vedea, între altele, *Dinu împotriva României și Franței*, nr. 6152/02, 4 noiembrie 2008; *Orha împotriva României*, nr. 1486/02, 12 octombrie 2006; și *Tacea împotriva României*, nr. 746/02, 29 septembrie 2005).

52. În lumina elementelor menționate anterior, Curtea consideră că Guvernul pârât nu a prezentat niciun fapt sau argument care să conducă la o concluzie diferită în prezenta cauză.

53. Considerentele anterioare sunt suficiente pentru a-i permite Curții să concluzioneze că, în prezenta cauză, statul român, prin intermediul organelor sale specializate, nu a depus toate eforturile necesare pentru a sprijini reclamantul în executarea rapidă a unei hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea sa.

Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție.

2. Cu privire la capătul de cerere în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție

54. Reclamantul s-a plâns că neexecutarea hotărârii incriminate a încălcat dreptul acestuia la proprietate, astfel cum este prevăzut la art. 1 din Protocolul nr. 1.

Totuși, având în vedere constatările anterioare (a se vedea supra, pct. 43-53), Curtea consideră că nu este necesară examinarea separată a acestui capăt de cerere.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din convenție

55. Art. 41 din convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu

56. Reclamantul pretinde 2 098,80 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material, reprezentând valoarea datoriei, și 162,50 EUR reprezentând cheltuielile de judecată, ținând seama de actualizarea valorii prejudiciului până în 2003. De asemenea, acesta pretinde 8 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

Curtea reiterează că o hotărâre prin care se constată o încălcare a convenției impune statului pârât obligația legală de a pune capăt respectivei încălcări și de a repara consecințele acesteia, astfel încât să restabilească pe cât posibil situația existentă înainte de încălcare [a se vedea *Iatridis împotriva Greciei* (reparație echitabilă) (MC), nr. 31107/96, pct. 32, CEDO 2000- XI].

57. În ceea ce privește prejudiciul material, Curtea remarcă faptul că hotărârea în favoarea reclamantului nu a fost executată. Totuși, ținând seama de circumstanțele particulare ale cauzei, în special de faptul că procedura de executare este încă pendinte în fața autorităților ungare și de faptul că prezenta cerere este îndreptată numai împotriva României, Curtea nu acordă despăgubiri în cadrul acestui capăt de cerere.

58. În continuare, Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral constând în frustrarea cauzată de durata procedurii de executare și de faptul că autoritățile române nu l-au asistat cu diligență în eforturile sale de a executa hotărârea din 26 martie 2001, și că acest prejudiciu nu poate fi compensat suficient prin simpla constatare a unei încălcări.

59. În aceste circumstanțe, ținând seama de toate informațiile de care dispune și pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41 din convenție, Curtea acordă reclamantului 4 800 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

60. Reclamantul pretinde, de asemenea, 650 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în procedura în fața instanțelor naționale și în fața Curții, reprezentând cheltuieli poștale, traduceri, taxe de expertiză, taxe de timbru și cheltuieli de călătorie. Acesta a prezentat facturi.

61. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care s-a stabilit caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de informațiile pe care le deține și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabilă acordarea sumei de 650 EUR pentru toate cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

62. Curtea consideră necesar ca dobânzile moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție;
3. *Hotărăște* că nu este necesar să se examineze separat capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție;
4. *Hotărăște*:
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânării definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, următoarele sume care trebuie convertite în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:
 - (i) 4 800 EUR (patru mii opt sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de prejudiciu moral;
 - (ii) 650 EUR (șase sute cincizeci de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;
 - b) că, de la expirarea perioadei de trei luni menționată anterior și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
5. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 4 octombrie 2011, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Marialena Tsirli
Grefier adjunct

Josep
Președinte

Casadevall